

Paròdia transcendent

Jordi Mata intenta d'arribar a la transcendència amb 'El capvespre de l'heroi' (Edicions Bromera) fent una paròdia del gènere negre.

Jordi Mata ha publicat la seva quarta novel·la i, com les tres anteriors, ho ha fet a Bromera. Es titula *El capvespre de l'heroi* i va quedar finalista del Premi de novel·la Ciutat d'Alzira, 1994. Les tres anteriors són *L'espòs infernal* (1990), *Amors maleïts* (1992) i *El comprador* (1994). Nascut l'any 1966 a Barcelona, és llicenciat en Història Contemporània i treballa al Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

—El lector obre el llibre i troba una portada que indica que El capvespre de l'heroi és escrita per Artur Homerón. El misteri s'aclareix aviat?

—No. És un joc que fins al final del llibre no s'entén.

—N'he llegit alguns fragments i sembla una novel·la policíaca. Ho és?

—Ho sembla, per l'estil, però no ho és.

—I què és?

—Encara que soni molt transcendent, és una reflexió sobre l'existència, sobre el fet d'existir.

—Per què utilitzeu el gènere negre per fer aquesta reflexió?

—A tots els meus llibres hi ha una clau d'un joc. Aquí em va interessar de fer una mica de paròdia d'un gènere i, a més, fondre'l amb un clàssic, en aquest cas *l'Odissea*, una *Odissea* passada per la paròdia d'un gènere ben definit com és el negre. Perquè és un llibre que parla sobre literatura i vida, la relació que hi ha entre real i imaginari.

—La paròdia, suposo, és el que us ha portat a crear personatges que es diuen Marcel Swan, Ulisses, Homerón, i entitats que es diuen Omnium?

—Sí. I més noms i situacions, lligats a la literatura actual.

—Com ara?

—S'hi parla de l'assassinat d'un crític literari. S'hi parla del tracte d'una editorial amb un dels seus autors... Situacions que la gent que es dedica a això pot sentir-s'hi identificat, encara que no sigui la meua intenció de parlar, en clau, de cap crític o de cap editorial concret.

—Segur que no pensàveu en cap crític?

Jordi Mata: "Sembla una novel·la de sèrie negra, però no ho és."

—No, no, perquè ara com ara he tingut bastanta sort amb la crítica. A més, no acostumo a agafar aspectes reals de coses que em passen a mi per novel·lar-ho. En fujo. Intento inventar al màxim que puc. Aquest és el llibre en què m'he inventat més coses. Els altres tenien alguns fonaments reals i aquest és fantasia de principi a final.

—Com us expliqueu la fidelitat que teniu per Bromera?

—Hi ha una amistat i, per part de l'editor, hi ha una confiança que fa que, quan li he portat una cosa i no li ha agradat, m'ho ha dit. Té criteri, selecciona i fins i tot m'ha ajudat a millorar coses que no estaven bé. Diguem que és una persona que s'ha preocupat per la meua obra. No vol dir que hagi acceptat sempre els seus suggeriments. Al final, l'autor sóc jo. A banda, sóc una persona molt fidel a aquells qui em donen suport.

—Us va fer molts suggeriments, quan va llegir la novel·la?

—En absolut. Cap ni un. Diu que és la

novel·la que li agrada més de les meves.

—En l'entrevista que us vaig fer fa tres anys, per Amors maleïts, deieu que preferíeu posar els personatges en situacions extremes. Aquí, quina situació extrema plantegeu?

—La d'un home que descobreix que és la creació literària d'un autor. Aquesta és la paradoxa del llibre.

—Un personatge a la recerca del seu autor?

—Sí. Sense voler, perquè no sap que és un personatge inventat. Creu que és una persona de carn i ossos. I lluita contra això. No es resigna a dependre de la voluntat d'un altre. Si no hi ha una situació extrema, no hi ha una acció i tampoc una reflexió. La lectura ha de fomentar tant la distracció com l'aprendre.

—I què aprendrà el lector d'aquesta novel·la?

—Bàsicament, preguntar-se sobre els límits de la seva llibertat, i si realment és tan fort i segur d'ell mateix com es creu.

Lluís Bonada